

Wolm
D5531
C744+

Oct 14-20 1967

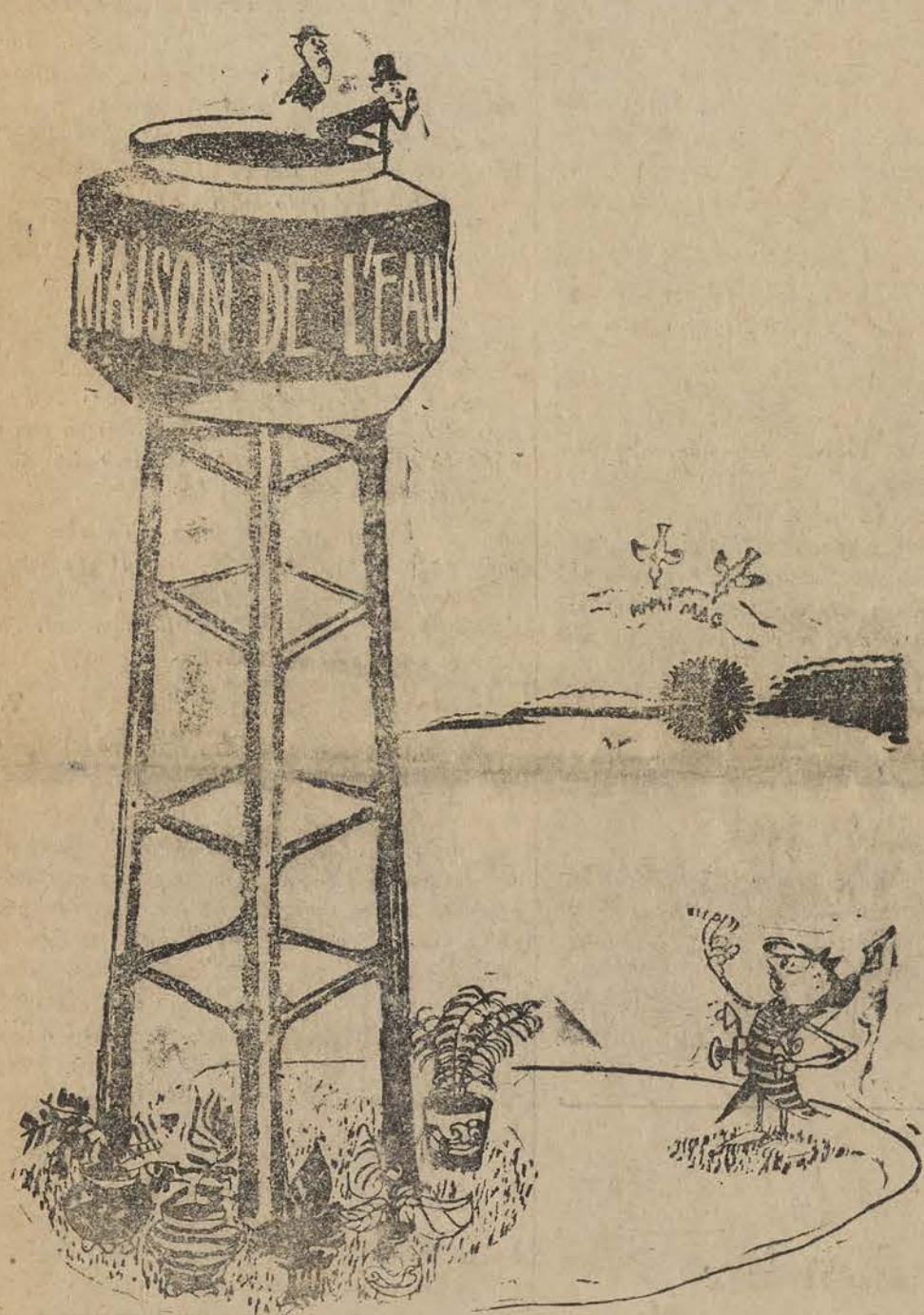

CON ONG

tuần báo phóng sự đối lập ra rít

CỬA TIỆM LỢI VÔ TÁNH SAIGON Chủ nhiệm MINH VÕ Cố vấn HUƠNG SINH Dẫn bếp LÊ TÁI ĐIỀU ỚNG NÓI VÀ ỚNG NGHE 91 905

BÀI CA CHỜ ĐỢI

Mông xừ Me đông đờ lơ : Ông chờ máy chữ ông, ông sẽ phang bỏ mẹ mày.
Mông xừ Con Ong : Ông đợi máy phang ông, ông sẽ... đối lập ra rít !
Mông xừ độc giả (ngâm tao đờn) : Thuở chờ đợi ời thời gian rết lằm...

ĐI TÀU SUỐT

THƯƠNG SINH

«... Nhà sư thần sầu Trí Dũng, người bị tướng Nguyễn Văn Chi cho một phái «giáng long» chưởng suất chết hồi cuối năm ngoái, có cái xé bốn bánh thom phưng phức Ma Cạo say mê ngó cái xé của thầy mà nổi máu muốn đi tu...»

Với Trí Quang, người ta có thể ghét ông, cay cú ông, không chấp nhận quan điểm chánh trị của ông song không ai dám khinh thường ông, ông là người hấp dẫn quần chúng nhất Giao Chỉ.

ĐỢI CỎ NUƠNG

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

«... Trụ sinh cầm thù quay lại, vừa vận bút gôn được một nụ cười :»

— Em !
Thiếu phụ lái xe gật gật cái chỗ chài đầu. Hàm răng đều đặn của nàng thời ra sau cặp môi hồng nhạt. Nàng tắt máy xé, bước xuống. Gấu váy mini jupe tung tăng nhảy càn lên đùi...»

PHỤ ĐI GIAO CHỈ

NÃ CẦU

«... Chiều qua ngồi chờ đóc tờ Tài đề xin rời phòng khác cho người nhà đau nặng cần yên tĩnh thấy một đàn các «mệ» Giao Chỉ khệ nệ nho, táo, cam, «rây» tới thăm các thầy...»

THƯ GỬI CỤ TÂY GIÀ

DƯƠNG HÙNG CƯỜNG

«... Thôi, bi giờ nằm cạnh cụ bà, cụ nghĩ ra một cái trò gì khác nữa đi. Chúng cháu đang chờ cụ diễn trò hay hay để cười. Từ lâu, chúng cháu dân Giao Chỉ, đã khóc nhiều rồi...»

CÀ KÊ DÊ NGỔNG

DÊ HỨC CÀN

«... Nữ đảo nam phòng «thạch bất trụ».
Chém—Trọng Đốp—Ông Vô Vẽ—Đối Lập Với Nhà Bếp, Nhà Nước—Mì h Vô, Bếp Nhỏ—Đối Thoại Với Người Sạch—Bằng Phi—Đối Thoại Với Đứa Bần—Kiếm Lọc—Nghị Đục Nghị Cái—Thập Nguyên,

NHỜ TUYÊN CHIẾN

TRƯỚC khi truyền nhờ tuyên chiến cho bọn sâu dân một nước, bọn thái thú mới, bọn thái sử mới, bọn quan liêu cai trị, bọn hoạt đầu chính trường, bọn chính khứa nham nhở, bọn cai thầu chống Cộng, bọn điều đóm, cửa hậu, đơm đó, bọn nghị ngọng, bọn cu ly văn nghệ, bọn khuyến mã báo chí, bọn lợi, dụng xương máu quân đội, bọn nhảy đầm trên nghĩa địa của đồng bào nông thôn, bọn Việt Cộng khốn nạn tôi, chí sĩ Minh Võ, chủ tịch Hội Đười Ươi, chủ nhiệm tuần báo CON ONG xin có đôi nhờ quê mùa thừa cùng bạn đọc thân mến : (hai chấm xuống giọng).

— Rồi đây, những kẻ thối mồm thấy CON ONG đốt không tha một đũa lưu manh nào, chúng nó sẽ ghen mí lý chúng tôi, sẽ bảo CON ONG là tay sai của nhà nước. Thì kệ cha chúng nó, bạn đọc hãy ngồi xôm lên mặt chúng nó. CON ONG của anh em tôi cóc làm tay sai cho ai sót cả. Anh em chúng tôi chán cảnh viết mướn, xoay sở xin tờ CON ONG, góp vốn gây dựng lấy cuộc đời độc lập của những người cầm bút chân chính nhất Giao Chỉ để «tay làm hàm nhai». Biết đích xác thằng nào là sâu dân một nước, chúng tôi phang bỏ mẹ nó mà cóc anh nào có quyền ngăn cản chúng tôi vì lý do này nọ. Rồi, khi viết đã mỗi tay, chúng tôi có quyền tạm nghỉ, đi phiêu hốt rông dài mà khỏi sợ bị đe dọa đuổi khỏi sở.

— CON ONG không nhận tiền trợ cấp của ai. Cũng không chịu dưới quyền cố vấn tối cao của nhà trợc phú hay nhà nhiều thế lực nào. Chúng tôi cầm đồ đạc, xe cộ làm báo. Trong tương lai, nếu bạn đọc không đối thương, CON ONG lâm vào đường bả cả đời, rất có thể, chúng tôi sẽ cho vợ đi làm ma rị sến, con đi làm bồi, đánh giầy để viết báo phục vụ bạn đọc và đồng bào.

CORNELL
UNIVERSITY
JAN 16 1969
LIBRARY

Đối lập với nhà bếp à? Để ọt. Để ọt hơn cả nhận tiền của nhà nước ra ứng cử ứng kiến đề nghị phát nói lác cho xứng cái lỗ mõm. Nhưng nhà bếp có gì để đối lập? Xuất khẩu theo lối bác sĩ Trần Kim Tuyền thì «đề nữ vấn đề cần thảo luận tại».

Khi n'ò vợ nó áp bức mình, nó đề đầu bóp cổ mình, nó đập miếng nạc, mình gặm miếng xương. nó ăn ma đi tây. mình húp t'ui vị yêu con chuột. nó đập xong ngời xĩa răng cày bừa. mình dẹp bàn và xuống bếp rửa bát đĩa. bấy giờ lòng mới dậy lên một sự đối lập. Đối lập vợ à? Khó gặp ngàn lần đối lập nhà nước, đối lập nhà toàn quyền Bun ke. Vậy, đề xả xú báp, chỉ còn cách đối lập với nhà bếp.

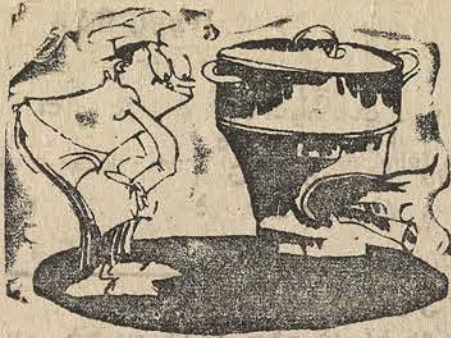
Khi nào vợ nó đi xoa mà chược, đi đánh tứ sắc, đi chơi phé, đi «thăm thầy», đi dự tiếp tân, vác cả va ly bạc đi Hồng Kông. N'ạt Bà du hí, mình nắm nhà với bầy con chó đái, phải vo gạo thổi cơm, n'óm lò, đi chợ vất vả chân lấm tay bùn, bấy giờ lòng mới dậy lên một sự đối lập. Đối lập vợ à? Mở miệng thờ t'ian, nó nói mình vô cầu tiêu, nó dùng củi tạ uýnh mình học máu mõm, và xích chân mình lại, cấm mình đã động tới quyền tự do, dân chủ. Vậy, đề tiêu hóa nỗi uất ức, căm phẫn, chỉ còn cách đối lập với nhà bếp.

Nhà bếp! Sự bố mầy, toàn nồi niêu, xoong chảo, bát đĩa, thìa dĩa, chổi cùn, rế rách, than gạo, nước mắm, mắm tôm, muối, tiêu, hành, tỏi, ớt, chài lọ, dao, xà phòng, giẻ rửa bát, nước cống. Ông đối lập mí mầy cũng giống như những nhà ái quốc chân chính, những nhà đối lập chuyên nghiệp đối lập với bọn vô liêm sỉ, bọn đầu trâu mặt ngựa trên sân khấu chính trị. Nhà bếp! Sự bố mầy, ông sẽ cốc thêm rùa ráy mầy, lau chùi mầy, đề mầy thối um lên cho vợ ông biết tay.

Hỡi xoong chảo, bát đĩa, thìa dĩa, ông sẽ đối lập rất hung hãn. Ông báo trước cho chúng mầy hay, ông sẽ đập chúng mầy bẹp dùm, vỡ tan tành, gãy làm tư làm năm, lảnh lảnh gáo, vỡ làm đôi để trả thù cho những kẻ bị vợ dầy xuống bếp sống kiếp phi líp nhỏ dân đen thấp cổ bé miệng.

Ông tuyên chiến với chúng mầy rồi đó. SỞ CON ONG sau, chúng mầy sẽ biết tay ông.

BẾP NHỎ

Đối lập với nhà nước? Khiếp, anh em giao cho tôi cái mực ghê bỏ mẹ. Sức mầy mà đối lập! Đảng sau nhà nước còn có Hiến Pháp chín nút. Đảng sau, Hiến Pháp chín nút còn các đảng tối cao nghị sĩ, lại có ông Trần Thế Minh, lại có các chuyên viên dút đơn ứng cử, dút thượng, dút hạ đều nhanh như chớp. Rồi đảng sau nữa biết đâu còn có cả cụ Bun Cơ đứng lêng phéng.

Kiểm điểm lại lực lượng phe đối lập: trần si mỗi tên Minh Võ, một thứ công dân hang bét trên rừng dưới... mini Sà lòn? Sau lưng tôi, nhà lãnh tụ đối lập cô đơn, có vợ và mấy anh nhóc con tôi. Nhưng cái lủ này lại chủ trương cơm ẻo, đớp hít, thay đổi lập trường xoay ngoách. Chúng chỉ thích đứng vào phe nào không đối rách.

Nhà nước có đất đai dài từ Bến Hải tới Cà Mau. Đất đai nhà cháu đing đóng đô là của một ông Chà đen. Một ngày đẹp trời nào đó, ông Chà hạ lệnh cho nhà cháu tản cư, thế là đời khổ nạn.

Thế cho nên nhà cháu chỉ cương quyết hăng hái nhiệt thành, say sưa oanh liệt, phấn nộ, liều lĩnh và hùng dũng đối lập giả vờ. Đối lập cho qua ngày đoạn tháng. Chả lẽ làm dân con xứ Giao Chỉ Cộng Huê có tí tí dân chủ, tí tí Quốc hội, tí tí hiến pháp, tí tí bầu cử mà lại có không tí tí đối lập cho đủ bốn món ăn chơi.

Vậy mai đây, lờ vô phúc người ta không hiểu nhà cháu đối lập vờ, người ta cho xấp tiệm con Ong thì xin quý độc giả hãy ngậm ngùi nhớ thương cho một phát rằng:

«Minh Võ, trong một phút hăng bạo xít đã nhai nhăm hai chữ Tự Do bằng đá và gậy mìnó cả răng»

MINH VÕ

NHẮN TIN

BÀ CON SẮP BI ĐUỔI NHA (đ.g. TMG).— Đi ở nhà thuê vốn là dân tộc tính của dân Giao Chỉ. Tòa soạn Con Ong toàn anh em không có đất cắm dùi nên thông cảm kịch liệt với hoàn cảnh quý vị. Quý vị cứ việc thủ thành thật kỹ. Anh em sẽ ủng hộ kiệt mình trên Con Ong.

NHỜI MỞ ĐẦU

Ngót năm nghìn năm lập quốc, không dám kể hội nghị Diên Hồng, Giao chỉ ta mới có cả thầy sáo phát bầu cử. Phát thứ nhất là phát bầu bịp mở mìn cho những phát bầu bịp sau này, xảy ra năm 1946 mà một nhà thơ trào phúng đã phác họa vạt nét chấm phá trên nguyệt san Chí Đạo như vầy: «Cái quốc hội bịp năm bốn sáu chín phần mười con cháu mác lê».

Kể đến thời cách mệnh như ọi, người ta lại «chế» thêm ba phát lập hiến, lập pháp và lập pháp «bít». và những nét đan thanh về nó như vầy: «Những quốc hội trào Ngô đình diệm, toàn những thằng đảng điểm, lưu manh»

Cách mạng thật sự «thời» cách mệnh như ọi. Giao chỉ được mùa dân chủ. Bên lại có quốc hội lập hiến thượng viện. Dân chủ càng bực, dân tình càng hung hăng. Và càng hung hăng thì lại càng anh dũng ra ứng cử. Tỉ dụ phát bầu cử thứ bầy sắp vèn mìn cho các kẹp độc đào thương điển trò trên sân khấu hạ viện.

Nền bầu cử đã chuyển thành kỹ nghệ bầu cử và trong nền kỹ nghệ tối cần thiết này, đã sản xuất những nghị đực phốp pháp cỡ ông Trần thế Minh, tài ba, quán thế cỡ các ông Nguyễn minh Đăng Đình thành Châu, to mồm cỡ ông Giáp văn Thập và võ sĩ cỡ ông Đàm văn Quý. Ấy là chưa dám kể ông Diệp văn Hưng, ông Nguyễn hữu Thống vân vân...

Ngày 23-10 tới đây, từ cái ống kỹ nghệ bầu cử sẽ chui thêm nhiều kỳ tài khả dĩ cho những Nguyễn hữu Thống, Giáp văn Thập, Nguyễn minh Đăng, Diệp văn Hưng «Văng a te». Nhìn riêng ở đơn vị I Sài Gòn, người ta đã thấy rậm rạp nhân tài nhất là các «phún» già, «phún» trẻ lăm le hóa thành nghị cái.

Phóng sự này triển miên như dòng sông chảy ngàn đời không ra bể. Hề cái gì thật ngòm cỡ ở Thượng Viện và hạ viện, lập tức sẽ có ở «nghị đực nghị cái». Và bắt đầu từ hôm nay, khởi hứng từ cuộc chạy đua vào hạ viện.

T. N.

NHÀ thầy cái đơn bà Nguyễn Phước Đại trong liên danh đặc cử vào thượng viện «Trời Việt» của nhà tướng Huỳnh văn Cao đã ni non tâm sự trên báo chí rằng bà có đơn lắm, có đơn quá vì thượng viện chỉ có mình bà là «phún». Ôi, nỗi cô đơn của người đàn bà trí thức, sao mà nó to thế! Chỉ tiếc có khi hơi mõm. Bà Đại sứt rứt nước mắt, tả oán, bà chơi đàn... dương (tức dương cầm) để giải trí. Nhờ ni non của bà vọng tới tai Hội Đồng Tuyên cử Trung Ương. Và Con Gà cách mệnh Phan Bá Cầm nên cùm đi, thăm mào, mặc áo toi đề Con Voi Trắng đại chí sĩ Trần văn Lâm hung hăng vẩy đuôi cho nhà hướng đạo đơn bà Nguyễn văn Thơ cười cồ voi trắng, ục ịch bước vào thượng viện, cho nhà thầy cái đàn bà Nguyễn Phước Đại bớt cô đơn. Đền đầu liên đới gặp đền đầu liên đới rồi nhé! Chỉ tiếc thiếu nữ lưu Huỳnh Ngọc Anh.

CA ĐAO BỮA NAY Cá không ăn muối cá ươn, Dân cãi nhà nước trăm đường dân hư

ĐÁI BẬY TĨ BẬY

Hôm nọ, giữa đường Trịnh Minh Thế, chàng biết uất ức cái gì đó, một nữ lưu đã phênh quần ra đái tồ tồ. (Xin đừng liên tưởng tới sự vèn mỏ lên hót tồ tồ của các ứng cử viên hạ nghị sĩ. Đồng thời, vẫn giữa đường Trịnh Minh Thế, hai công tử và ba phụ lão gửi «vang» một cách thật lực.

Báo hại ông cô Đàng, Quận tư phải huy động nhân viên tới xue hột đái bậy, là đường về nhốt vào phủ de Giao Chỉ.

ÔNG NGHỊ NGUYỄN QUÝ BẢO

Nghị viên đồ thành, Nguyễn Quý Báo, một nhân tài nổi danh ở phòng họp hội đồng đồ thành, từng là tồ sư bồ đề của liên danh Hoa Sen ứng cử vào thượng

viện, và chưa ngã ngũ ra sao, đã nộp đơn ứng cử vào hạ viện, đang xối xả văn chương mầy nước đề tranh ghế nghị sĩ hạ viện.

Ông Nguyễn Quý Báo hung hãn nói rằng, chính nhờ ông mà nước sông Đổng Nai mới ở ạt tràn ngập Sài Gòn. Ông ước mơ nước sông Đổng Nai từ cái đầu hiệu Máy Nước của ông sẽ chảy cuốn phăng rơm rác xã hội. Chỉ tiếc, ông Báo vẫn giữ niềm bí mật thất cử thượng viện. Nếu ông hách, ông đầu eo vất vả, chân lấm tay bùn ra hạ viện nữa. «Bầu Hoa Sen l' trúnq. Bầu đung là bầu Hoa Sen». Hoa Sen của ông Báo, đi tả tới thanh ông, thành Diệp Văn Hưng vân vân... Và người ta ước mong, máy nước của ông sẽ chảy cuốn những cánh sen hóa ra rơm rác vào phủ de Giao Chỉ giùm.

Nhờ các ông một tí.

CHÓ CHẠY RỘNG

Vừa nghe tin luật sư Nguyễn Văn Lộc được chỉ định lập tân nội các cho nền đệ nhị Cộng Hòa, cửa hậu nhà ông Lộc mở ra mở vò hoại để các nhà chính khách thử thời vận. Nghe nói, ông Lộc chưa thêm tiếp ai vì vậy, chỉ bỏ các năng mại ri sến, các chàng phi líp nhỏ, tự nhiên, được tiền coi cái lương gọi là đền đáp công ơn mở cửa hậu.

Đặc biệt, những con chó nhà ông Lộc, lợi dụng dịp này đã băng ra đường bằng cửa hậu. Và số hốt cho đã niếm nở

quăng trông, xúc chúng lên xe hốt chó đem về nhốt ở phủ de Giao chỉ.

MỪNG VỢI QUÁ ÔNG TÀN

Ông được sĩ Nha Trang Vũ Huy Tàn, trong liên danh Con Gà cách mạng của nhà cách mạng chuyên nghiệp Phan Bá Cầm đã hã hề thiệt tiếc khao van vớ bá quan ở Nha Trang khi ông vừa nghe tin Con Gà của ông vớ cánh gậy «củ củ cu cu» trên cành cây thừ sâu của «vòm» thượng viện.

Nhà đợc sĩ kiêm chủ báo kiêm cách mạng... củ lẩn Vũ

Huy Tàn đã anh dũng nghĩ một chiều xoa mà chược đề hàn hoan khoe cái sự sắp nhớn lên, to ra của mình. Nhưng vôi quá, ông Tàn. Con Voi Trắng của ông đại chí sĩ Trần văn Lâm đã dằm nát Con Gà cách mạng chuyên nghiệp Phan bá Cầm. Và bây giờ, ông Tàn lại thấy mình nhỏ đi, nhỏ dần thành con nhặng, con ruồi, con sâu con bọ.

Cái nổi mừng vôi vớ của ông Tàn, nên nhót vào phủ de Giao Chỉ. Còn ông, vì lòng nhân đạo hãy tạm đề ông... tại ngoài hầu tra.

LÀM THẦY SƯỞNG THẬT

Một số các nhà sư (không biết có nằm cùng nhà sư phỉ thường Tri Quang không) mới vào bệnh viện đồ đề của đốc tờ Nguyễn huy Tài, đường bệnh. Hã các thầy voi la có phòng liền, phòng rộng, máy lạnh chạy

Câu thông mí lý bà Đại, «chị em ta» đua nhau «ra» kỳ hạ viện này các bà, các cô, «không phân kẻ già trẻ», cổ mà «ra», tự gây cảm hứng đề «ra». Sau ngày 22-10, khi nhà thuốc sẽ xây bình định nhờ môn thuốc bổ điền kinh, bổ huyết.

Đây nói về cô Thập Thành, trang quốc mẫu Giao Chỉ, chủ nhiệm kiêm chủ bút nhật báo «Con Đuối», cơ quan truyền bá phương pháp chống lậu Phi luật Tân, Đại Hân và ông Chấn Kinh chuyên viên ứng cử, chủ nhiệm kiêm chủ bút nhật báo «Duông Thai» tiếng nói bảo vệ măm non dân tộc và chống nạn phá thai và hạn chế sinh đẻ. Cô Thập Thành ra ứng cử đơn vị 36 Saigon Ca Định, Chợ Nhớn Ông Chấn Kinh cũng ra đơn vị này Đơn vị 36 sẽ «nhộp» sáu Nghị sĩ nhốt vào phủ de tạ viện. Nên cô Thập Thành muốn liên kết với ông Chấn Kinh, tạo thành cái thế «song kiếm hợp bích» đặng thoi nhau mí hợn ứng cử viên ma giáo.

Họ mời nhau tới địa điểm «trung dung» tức là cửa tiệm tuần báo «CON ONG» của chí sĩ Minh Võ đề thảo luận đường lối tranh cử. Người ta thấy, bầu đoàn ông Chấn Kinh có ba nhà báo Phòng Tích, Hồ Lô, Kiến Nghị; bầu đoàn cô Thập Thành có hai nhà báo Ma Cạo, Phong Ngựa và quân sư Phải Gió.

Đề giàn hòa và đề cho bảy chủ tờ Chấn Kinh vào xiếc, nhà báo Phong Ngựa đưa chai xá xí con cạp chưa khai cùng cái đồ khai cho chủ nhiệm Chấn Kinh : Ông chủ mời trang quốc mẫu của tôi xoi nước đi!

Chủ nhiệm Chấn Kinh tưởng bở, vội vàng chụp lấy, biểu diễn một màn bồi, mở nút chai đánh bốp một cú, rót xá xí đầy ly mời trang quốc mẫu Thập Thành;

— Kính mời người đẹp Phong Ngựa nghiêm nét mặt, bảo quân sư Phải Gió :

— Quân sư ghi vào «Văn nghệ ở nhục sử» cho tôi câu này : «Ngày 10 tháng Ốc tốp, Đinh mùi niên, ông Chấn Kinh, chủ nhiệm đại nhật báo «Duông Thai» đã tuân lệnh của đây tờ chủ nhiệm nhật báo «Con Đuối» rót nước mời chủ nhiệm «Con Đuối» xoi rất lễ phép»

Phòng Tích toan chơi lại. Thì Phong Ngựa đã quát mắt :

— Đòi này, chỉ có một Lan Tương Như.

Chủ nhiệm Chấn Kinh nghệt mặt ra cả đồng. Ông ta không biết tại sao Phong Ngựa lại nhận mình là Lan Tương Như. Chấn Kinh vốn là đứa ngu dốt như bao nhiêu đứa ngu dốt trên đời này.

Chém

ONG ÔI, XIN CHÀO CÔ

Ong ơi, ta bảo ông này :
Đốt dau, đốt buốt, đốt hay, đốt tài.
Ngồi thật lớn, mài nôi thật nhọn,
Đốt hết loài chó lợn vong nô,
Những tên sâu mọt nhớp nhớp,
Những tên trở giáo trở cờ theo đuôi,
Những con vật mặt người khiếp nhược,
Đốt chết phường bán nước bán dân,
Những tên buôn thành buôn thần,
Núp sau Phật Chúa, nếu cần tính luôn,
Đốt chết lũ con buôn văn nghệ,
Ốc cai thầu lắm kẻ nhiều mưu,
Văn nhân bộ mã ra điều,
Bộ lòng chó dơi đớp liều đớp tham,
Đốt chết lũ cai bang mọi bút,
Luôn công sau thì thụt van lớn,
Ăn mày một chút đặc ơn.
Bà thừa văn nghệ tưởng thơm vô cùng,
Rồi võ ngực tung búng nói phét,
Như khướu rừng, như vẹt khiếp không!
Ong ơi, nhìn lại Non Sông,
Ta buồn thê thiết nghe lòng quân đau!
Màn U Minh trước sau đây đã,
Lửa Bình Minh núi cách sông ngăn!
Ta nghe núi biếc than van,
Ta nghe sông thâm chứa chan hận thù!
Muốn cam phận thất phu khờ dại,
Kẻ cha đời cứ dài sứt bở,
Bít tai làm kẻ ngu ngơ,
Ta say ta viết bởi thơ điên cuồng!
Nhưng vẫn thấy lính hồn quân quai?
Quảng bút đi, rồi lại cầm lên?!
Biết mình tài mọn sức hèn,
Đã trâng xe cát chẳng nên trò gì!
Ong với tưởng chi phần nhỏ
Nhưng hai ta phải cố đấu tranh,
Mai ngày Non Nước thanh bình,
Chời rơm ta ngự, rừng xanh ong về.

Trạng Đốp

XÍ HỤT

(Riêng tặng quý bạn lam nhom sẽ hựt 2 phũa)

Tổng thượng hạ ơi đã hựt rồi
Ở thùng ở phễu ở dân ơi
Miếng gang thiếu thép khôn ăn nói
... khó thừa thâm khó đừng ngồi
Giật «áp phít» ra tìm lấy... bóng
Dấu «truyền đơn» lại để dành hơi
Muốt chui của hậu mà không lọt
Hạ bộ còn ham nửa miếng mồi

ONG VÔ VẼ

phóng sự nghị viện

THẬP NGUYỄN

Nước ngọt đã khai ra, ông Chấn Kinh mở đầu :

— Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong, sở dĩ nổi tiếng giòn giếc trong võ lâm là nhờ họ lấy nhau nên mới sáng tạo ra ngón «cửu âm bạch cốt trào» và lấy lưng tên tuổi... cộng đồng là Hắc Phong Song Sát. Nay trang quốc mẫu và tôi liên kết mí nhau, nói đại chí ngáp phải ruồi ta đặc cử, hai ta sẽ trở thành Hắc Phong Song Sát của nghị trường.

Cô Thập Thành nheo mắt. Nhà quân sư Phải Gió hiểu ý, tét gió chủ nhiệm Chấn Kinh :

— Chúng ta bàn chuyện đứng đắn, thưa ông chủ nhiệm nhật báo «Duông Thai»

Nhà báo Phòng Tích bench chủ :

— Quân sư «Con Đuối» cho tiểu thuyết Kim Dung là nhằm nhĩ ư?

Ma Cạo, nhà báo đang lên, gật đầu :

— Nó đã nhảm nhí từ ngày có thặng văn sĩ cô. Thặng «cờ ri vanh ăng nêc» nói phét thức trắng ba vạn chín nghìn đêm «hợp soạn» cùng văn hào Kim Dung cuốn «Thiếu ti bịp», ban Phòng Tích hiểu chứ?

Thấy người ta ứng cử, chúng nó cũng ứng cử. Chấn Kinh cười xòa.

Không sao, tôi làm gì cũng được, kể cả làm... chó. Cô Thập Thành lảng chuyện :

— Đấy anh xem, người ta hùng hồn quá. Ông Nguyễn Quý Bằng mở Máy Nước Chảy tở tở Ông Bùi Nhung đem thoi chà côi quét sạch cứt gà Ông chó rào cũng đòi giành chủ quyền quốc gia, mang tự do, dân chủ, hạnh phúc cho đồng bào Kia như bà giáo Do, một người đàn bà làm cảm nhất Giao Chỉ, một người mà dân lệ, chỉ nên noi gương bà giáo Thảo ở Vũng Tàu, sản xuất măm ruốc. Vậy mà bà ấy cũng đòi «xé ra cho bà tranh đấu» Pà Xe thò Mỏ mới hăng bọ xít chứ. Bà ấy quần khăn, răng còn đen nhưng nhứt hạt huyền Bà ta quyết chí đem cơm cháo ấm cho dân tộc. Bà này mà chửi mắng gà mât vịt cuối năm thì phải biết. Cứ gọi là xương gà trong bụng kẻ ăn cắp thì sẽ biến thành gà ngay. Nó gáy «cú cú cu cu» là đặng khác. Cô Nguyễn Tường Uyên hiệu Ba Cô mới hùng hổ. Hùng hổ đến nỗi Tôi Hát Và Nói phải cho cô... cảm vài đoạn. Em

(Xem tiếp trang 7)

vù vù dù bệnh của các thầy chẳng có coc khô gì nặng nề. Trong khi, con người ta tự tử gần chết, người ta để dài, dốc tờ Tài đồn lên mái ở thượng tầng, một phòng nhỏ ngầu thành bày tám phòng tí hon như lỗ con tò vò.

Chiều qua (11-10), ngời chờ dốc tờ Tài để rời phòng khác cho người nhà đau nặng cần yên tĩnh và cần chỗ nằm cho người trông nom, thấy một đ n các «mệ» Giao Chỉ khệ nệ nhỏ, táo, cam, «trây» đi thăm các thầy. Thấy sốt ruột và tức mình anh ách. Chiến sĩ chiến đấu cam khổ, nằm cô đơn vớ, những vết thương ở bệnh viện Cộng Hòa, sao không được các «mệ» sờ sờ đem cam, táo nhỏ, lê tới tặng và an ủi.

Làm «thầy» hôm nay, sướng thật. Nhưng cảnh tượng này não nùng như cảnh tượng ở phủ de Giao Chỉ.

YÊU CẦU CÁC ÔNG MẶC XI VIN

Các ông quân y «huyền này rừ nhau «ra» khá tập nập. Vì dân vì nước, may chùng được vài ông. Còn mục đích chính, trắng trơn là các ông muốn làm một phát «Ơ fa rơ oeo tu ac» để mở phòng mạch lùm bạc, an chơi vung vít. Các ông chán phục vụ anh em thương bệnh binh rồi. Cơ hội đến, các ông cứ việc thộp cổ nó, nắm tóc nó. Chỉ yêu cầu các ông cởi quần phục y sĩ ra khi tiếp xúc với quý vị quân trưởng cho nó binh đẳng.

Vì vị quân trưởng nào yếu lon, thấy các ông nặng lon hơn, để bị tự ti mặc cảm; vì nao yếu học càng tự ti mặc cảm ác ôn còn đồ hng. Nhớ giùm đi là vừa, quần này và các «cối» kẻ tiếp, kéo phải xúc các ông vào phủ de Giao Chỉ thì ăn mât

ngon, ngũ mât yên. Cứ tự này chằng bầu bở gì.

NGUYỄN HỮU HẠP VÀ DIỆP VĂN HƯNG

Ông Nguyễn Hữu Hạp ứng cử hạ nghị viện ở quận năm đơn vị III. Ông Hạp là thân sinh của nha bao đẹp trai, học giỏi tài hoa Hồng Dương. Ông «đụng» ả thuật gia Diệp Văn Hưng, số tới, bạn đọc nhớ coi mục «Đổi thoại với đũa bần».

Xin lưu ý bạn đọc : Về xi nê tăng 50 phần trăm là do công ơn của ông Diệp Văn Hưng. Ông Hưng đã tranh đấu cho tư bản. Còn ông Hạp thì cương quyết tranh đấu cho lao động, cương quyết bảo vệ danh dự cho người Việt gốc Hoa, cương quyết loại trừ khỏi đất nước này hai tiếng Ba Tàu bỉ ổi. Hai ông, chả biết ông nào đáng

xúc vào phủ de Giao Chỉ ?

VĂN KHÔNG SOC TI

Bà con vùng Phú Thọ khuôn tới tòa soạn Con Ong mấy chục cái cột điện và một cái nhà máy biến điện để xin phủ de Con Ong giam giữ. Một vị bố lão, quê mùa như dân còn ăn lông ở lỗ cho biết :

— Từ ngày An Nam lập quốc tới giờ, dân vùng tôi chỉ biết xài đèn dầu. Sau biết bao lần cách mạng, chỉnh lý, vẫn vậy. Mới đây thấy nhà nước trồng cột cao quá, vừa to, vừa dài, cột Mỹ mà! Bà con sướng như điên. Nhưng cái cột được dựng đứng tên rồi i ra, chẳng thấy có nước mẹ gì. Nhà thơ Tú Kếu thương tình mần giùm chúng tôi hai cầu kinh nhật tụng :

«Văn minh điện khí đầu rừ
Soọc tí một phát cho đời
lên hương»,

Chúng tôi tự hợp Nam phụ lão ấu tự nguyện đứng một năm trời thì thấy nhà nước dùng đùng vác hàng trăm cái cột điện An Nam về cắm la liệt, trồng phát khiếp.

Nhưng điện khí thì vẫn dếch thấy Soọc tí ! Yêu cầu sở phủ de tới khuôn chúng nó về nhốt ở phủ de Giao Chỉ giùm.

NÃ CẦU

(Hội trưởng hội nhộp chó)

Đọc và cổ động
Tuần Báo
CON ONG

GẶP anh ta ở một bến xe Gia Định. Tôi xà tới hỏi thăm :

- Đi đâu đấy ?
- Vận động « chìm » cậu a !
- Anh vận động cái gì, vận động cho ai ?
- Vào Hạ nghị viện, cho tôi.

À, thì ra, anh chàng Trần Quý Phong « tấp tễnh người ra tở cũng ra ứng cử ».

- Anh « chôn » đơn vị nào ?
- Đơn vị I Gia Định tức là quận Tân Bình — Bình Chánh — Hóc Môn.

Đơn vị này, một năm trước, râu quai nón Đình Sĩ Năng đã toan làm bần. Nhưng hân thành thật quá, hân thiếu thủ đoạn vật nên đành thua cả thầy cả Nguyễn Hữu Thống. Kỳ này, hân trở về đơn vị cũ, đơn vị đã dồn phiếu cho hân làm nghị viên Gia Định, nhường chỗ Trần Quý Phong.

— Phú quý như anh, địa vị cao sang như anh, ứng cử làm chó gì. Vất vả lắm anh ơi ! Chân lấm tay bùn lấm. Rồi chúng nó sợ anh sẽ vấy dơ lên sự nghiệp của anh cho mà coi.

Trần Quý Phong lắc đầu :

— Phú quý mới cần phải dấn thân. Năm đắp chăn hưởng thụ để nhiều người bị bạc đãi, bị lợi dụng, đầu xúng mặt trí thức. Tôi phú quý nên cần cần mấy chọạc ngàn lương lậu, tôi sẽ không thêm áp phe vật, âm mưu ăn cắp. Tôi sẵn địa vị cao sang nhưng chề bỏ, tình nguyện làm « cu ly » cho dân chúng. Tôi không ham lợi, ham danh mà chỉ muốn được giúp đỡ dân chúng để khỏi thẹn thùng khi tôi quá sung sướng mà dân chúng quá khổ sở.

Tôi cười rười :

— Anh nói thật hay múa mép như những thằng khác đó ?

Trần Quý Phong tác giảng nòi gian :

— Không nói chuyện với cậu nữa.

Tôi nhún vai :

— Đùa tí ti mà. Hiểu bụng anh từ lâu. Tôi sẽ ủng hộ anh triệt để. Cho biết chương trình dài, ngắn, mèo, tròn của anh đi !

Trần Quý Phong lắc đầu :

— Tôi sẽ làm chứ không nói. Thiên hạ chúng nó nói mồn teo những danh từ, động từ dân chủ, tự do, hạnh phúc, ấm no, chủ quyền rồi.

Tôi bơm thuốc :

— Đắc cử một phát, đầu tiên anh làm gì cho cử tri đơn vị của anh ?

Trần Quý Phong khiêm tốn :

— Làm từ từ. Trước hết, ở Tân Bình, tôi sẽ chú ý tới những con đường ổ gà, ngập lụt mùa mưa, những đồng rác, điện nước... Ở Bình Chánh, Hóc Môn, tôi chú ý tới những kẻ cường quyền áp bức dân chúng, tới vấn đề quân dịch hữu lý, hữu tình, vấn đề bồi thường thỏa đáng cho dân chúng nếu bị « ầu đạ, ăn bom » nhằm vận vận...

Trần Quý Phong từ biệt tôi. Một người sạch mà tôi vừa đối thoại. Quyết ủng hộ hân một phát.

BẢNG PHI

**BƯỜNG ĐI KHÓ KHÔNG KHÓ VI NGÃN SÔNG CÁCH NÚI, MÀ KHÓ
VÌ LÒNG NGƯỜI NGẠI SỤP Ổ GÀ
(Châm ngôn của ông Công Chánh)**

NÓ là thợ cái. Cái giống thợ cái như nó, tôi vẫn khinh bỉ từ khuya. Nay nó lại đủ can đảm vác mặt ra ứng cử. Chó má hết chỗ nói. Thờ ờ, đốc tờ rờ Dzu Coóc Đương kiện cáo chỉ đó, nhờ nó trở tài cái giùm. Nó đớp tiền thù lao nó nê. Rồi, khi thân chủ của nó thăng kiện, được bồi thường khoản tiền bự, nó mờ mắt lại, dờ luật « bắt đạ » khoản tiền của thân chủ Dzu Coóc Đương. Nó chọe rằng, sách luật có ghi điều « luật sư được chấm dứt hết tiền bị cáo bồi thường nguyên cáo ».

Đốc tờ rờ Dzu Coóc Đương ức hộc máu mồm dòn máu mũi mà cóc làm chi nôi nó. Người trí thức mà nó còn chơi đến thế, nó coi dân nghèo ra ký lô gì ? Nhà chủ nhiệm Phong ngữ, nhân đi chữa bệnh trĩ ở phòng mạch của Dzu Coóc Đương, nghe chuyện bất bình, vội vàng quên bệnh trĩ, viết hai bài búa tạ, tàn nhẫn chửi thợ cái « bắt đạ » trên nhật báo «*É cô Giao chỉ*». Và thợ cái phải nhả tiền ra, dích thân đem trả lại thân chủ Dzu Coóc Đương không thiếu một xeng.

Nó đấy, thợ cái Thề Thống đấy. Nó là đứa bần mà vì lý do nghề nghiệp, tôi phải đối thoại với nó. Gỏi đã không đánh răng, xia răng một tuần để mồm thối um nói chuyện cùng đứa bần. Năm ngoái, Thề Thống đã ra đơn vị Tân Bình — Bình Chánh — Hóc Môn và mắng giê chức dân biểu lêm nhêm. Nó ddech làm nôi vệc gì trừ việc thủ phạm chính trong vụ trục xuất Đảng Tỏi Cao Khôi Hiến Pháp. Nên cử tri Công giáo sẽ tẩy chay nó không thí lúi cho nó một lá phiếu nào.

Thợ cái Thề Thống dừg hồng dắc cử ở đơn vị I Gia Định quận bầu cử này. Và tôi, đối thoại xong, tôi cũng không đủ can đảm ghi những lời bần mà Thề Thống nham nhờ nói với tôi. Chẳng hạn, nó hãnh diện kể chuyện nó già vờ điên trong trường Thủ Đức để thoát lính. Chẳng hạn, nó đã lay cả cha cố lẫn sư sãi, nó « a men » buổi sáng, « nam mô a di đà phật » buổi chiều.

Nó khúm núm khổ sở trong thời gian vận động tranh cử. Và rồi, đồng bào sẽ thấy như đồng bào đã thấy, khi nó chồm chồm nhẩy lên bàn đọc. Nó quên hết nỗi khổ nhục, quên hết lời hứa. Nê chỉ lo cho nó, cho vợ nó, cho ma rì sên của nó. Nó đã làm gì cho đồng bào Tân Bình — Bình Chánh — Hóc Môn đâu ? Thử hỏi nó xem, đã làm được cái gì ?

Nhưng nếu hỏi nó, «mày lại vác mặt ra đề làm gì», tôi tin tưởng một cách mãnh liệt rằng, Thề Thống sẽ anh dũng đáp : «Tôi ứng cử vì hạnh phúc, tự do, dân chủ của đồng bào và chủ quyền của quốc gia» Nếu cần, nó còn dám nói «Giả tí không tranh đấu con mẹ gì, chỉ ngồi ngáp vật, tôi sẽ tình nguyện làm chó ăn «kít» cho đồng bào». Ai chứ, Thề Thống dám thề vậy lắm à.

Đối thoại mười lăm phút với thợ cái Thề Thống tôi về phóng hóa bộ quần áo, tắm gội bảy lần, xịt nước huê Chanel No 5 cả lít mà người vẫn còn hôi hám. Như thế, mẹ ơi, Thề Thống «ngáp ruồi» dắc cử vào Hạ viện, con sợ, Hạ viện sẽ bần hơn cái chuồng xí.

KIỆM TỤC

THƯƠNG SINH

**NHỮNG CHIẾC LÁ VÀNG
RƠI TRÊN ÁO VÀNG CỦA
NHÀ SƯ TRÍ QUANG
VÀ NỖI BUỒN CỦA NHÀ LÀM CHÍNH TRỊ
KHỔ NGUU**

KH I Ma Cao, nhà báo đang lên, ngồi viết những giòng sống sượng thì nhà sư phi thường Trí Quang vẫn còn cô độc trên ghế đá công viên trước dinh Độc Lập. Vùng trời của nhà sư Trí Quang thật tối tăm, thật nhỏ bé như chiếc dù đen che mưa nắng của ông. Bây giờ là cuối thu. Những cành cây sao đang làm một phát chia ly nào nê vớ lá sao vàng. Và lá vàng không cần gió thổi. «ô tô ma lát» rụng rơi, bay lượn, trêu ghẹo nhà sư Trí Quang chán chê rồi quyết định đồn trú trên manh áo vàng, của con người từng được bọn báo chí ngoại quốc bốc thơm là «l'homme qui fait trembler l'Amérique».

Không còn cảnh tượng nào cảm xúc hơn nữa. Lá vàng nhuộm vàng cuộc đấu tranh khởi sắc đợt ba của lãnh tụ Án Quang phái. Lá vàng nhà báo Ma Cao tưởng tượng, là sự phân hóa thê thảm, là lòng tự ái chó chết, đã đưa Phật giáo đến chỗ tan hoang. Ma Cao, nhà báo đang lên, muốn chửi cha, muốn «đù oà» cái sự phân hóa, cái lòng tự ái của con cái Phật ở Giao Chỉ. Các nhà sư của hai hệ phái Án Quang và Việt Nam quốc tự «chơi» nhau tàn bạo quá, khiến nhà sư phi thường Trí Quang phải mang cái «lâu cãm thù». Và, kí nhà ông đốc tờ dờ dề Nguyễn Duy Tài bỗng dưng được dịp mang «dờ nghề» tới toan làm một cú dờ dề... tôn giáo cộng chính trị.

Nếu có người chưa biết U Thant Giao chỉ Nguyễn duy Tài, thì đây, vài nét đan thanh về nhà đốc tờ dờ dề ấy. Nhà đốc tờ dờ dề này mở cửa tiệm dờ dề ở đường Duy Tân Sài Gòn. Cửa tiệm khá vĩ đại. Chỉ

NHƯ một chính khách trước khi bước lên diễn đàn ới đồng bào yêu nước, Trụ Sinh đưa tay lên xoa cổ áo vượt lại mớ tóc lơ thơ. Chàng đưa mắt tìm chỗ bám chuông. Nhưng trên mặt tường không lối lên một cái nút nào—khả dĩ—tin tưởng được rằng là cái nút chuông.

Trụ Sinh toan gọi công. Nhưng cái lời gọi công ơi ơi—niên nay— nó đã kịch liệt nhà mùa.

Chàng đành đứng ngơ ngác, đảo mắt nhìn lối đi trái sỏi trắng phau phau, nhìn bồn cỏ xanh tươi của cái biệt thự nằm êm đềm trong một phố Tây ít xe và thưa đàn bà chửa.

Trụ Sinh đứng như thế hơi lâu. Trông chàng như một anh phát thư đại gái. Cứ đứng rình bao giờ có người đẹp ở nhà mới chịu đưa thư Cho dù—có thể—rằng là thư ấy là thư của người yêu rú nàng đi Ô Cập...

Dù sao, đứng dưới dàn hoa thiên lý. Dàn hoa mọc nhảm nhờ ở công vào biệt thự. Trụ Sinh cũng cảm thấy hạnh phúc hơn là đứng trên ban công ộp ộp nhà chàng, nhìn xuống ngõ hẻm đầy xe đạp, trẻ con bụng ông để hít toàn những mùi công rành xung quanh.

Chợt Trụ Sinh giạt bán người vì tiếng còi xe hơi bốp một phát đã man sát đít.

Trụ Sinh cảm thù quay lại, vừa vận bát gòn được một nụ cười. Trụ Sinh hơn hờ :

— Em !

Thiếu phụ lái xe gật gật cái chỗ chái đầu. Hàm răng đều đặn của nàng thòi ra sau cặp môi hồng nhạt. Nàng tắt máy xe Bước xuống. Gấu váy mini-jupe tung tăng nhẩy cõn lên đùi.

tiệm đồ đệ của cựu bộ trưởng Trần đình Đệ. Từ thuở dân chúng miền Nam làm quen với các cuộc đấu tranh của quý vị Thượng Tọa miền Bắc, miền Trung, tiệm đồ đệ của đốc tờ Tài đã, thỉnh thoảng, biến thành địa điểm thảo luận đường lối, lập trường của các lãnh tụ Phật giáo. Các nhà sư chịu khó tới đây... dường bệnh lắm.

Một nhà sư nhớn dưng bệnh, phòng của ông ta luôn luôn tấp nập, ồn ào. Máy lạnh chạy xinh xịch. Chính khứa và nhà cai trị tới lui cùng với bọn điều đóm, bọn « nam mô » hôm nay nhưng thừa khả năng « amen » ngày mai. Rồi các phật tử phú quý sinh lễ nghĩa đem mho táo dâng các thầy vân vân. Nhưng tất cả vẫn chưa làm tiệm đồ đệ của đốc tờ Tài nổi tiếng quyết liệt. Phải đợi nhà sư Phi thường Thích trí Quang từ Huế vào Sài Gòn tuỵet thực thăm ngày không chết, tiệm đồ đệ của đốc tờ Tài mới phom phom đi vô lịch sử.

Đốc tờ Tài rất... tài hoa. Ông cười cười, nói nói với các thiếu phụ vừa có thai duyên dáng lắm, duyên dáng đến nỗi mấy chém phạt xuống cồ, khứa của ông vẫn vui vẻ chi tiền, không phân nân, oán than. Đốc tờ Tài lại còn là một chiến lược, chiến thu t gia về chống du kích. Ông thường khoe um với các bạn ông rằng thì là : ông đã viết xong cuốn sách chống du kích Vem. Ai mà sai «mê tót» của ông, người đó sẽ chiến thắng Cộng sản. Chỉ tiếc, ông chưa làm bộ trưởng quốc phòng nên cuốn sách còn cất dấu kỹ lưỡng, ướp «phooc môn» dưng hoàng lại chích ngừa 4 thứ thuốc ho gà, phong đòn gánh, thổ tả, dịch hạch nữa.

Có kẻ thổi mõm bào tương tại chính trị của đốc tờ Tài phụ thuộc vào sự lên hương của Phật giáo. Thầy Tâm Châu mạnh hay thầy Trí Quang khỏe, áp lực chính quyền dư thì cai ghe bộ trưởng y tế kớ mà thoát khỏi tay đốc tờ Tài. Vì đốc tờ Tài «săn sóc» cả hai thầy tại tiệm đồ đệ của ông. Cho nên người ta chả la lung chớ gì, khi thấy đốc tờ Tài đóng vai U Thant Giao chỉ, xuất hiện sửa vườn cây sao, cạnh nhà sư phi thường Trí Quang. Ai xúi dục ông Tài? Vấn đề này sẽ hạ hồi phân giải. Và nếu cần cũng có nên phân giải. Chỉ nên biết : sự có mặt của đốc tờ đồ đệ Nguyễn duy Tài làm cho cuộc đấu tranh cô độc của nhà sư Trí Quang đã thể lượng còn thể lượng hơn. Phật giáo chúng ta hết người rồi ư? Những thăng nhờ hơi hóm Viện Hứa Đạo thờ còn thống nhất, làm nên những ông Bộ, ông Tổng biến đâu?

Nhưng (vẫn nhưng) đốc tờ Tài không nỡ bằng nhà sư thần sấu Thích Trí Dũng. Từ nghĩa địa Bắc Kỳ, nhà sư thần sấu Trí Dũng cũng mò lên vườn cây

sao đề... hòa giải! Mẹ ơi, ông Trí Dũng đấy, mẹ ơi! Ngày con chết mẹ khỏi mất công lay lục ông ấy dưng con được chôn xác ở nghĩa địa Bắc Kỳ ta, mẹ nhé! Con lấy vợ Long Xuyên và đã có Long Xuyên tương tế hội lo giùm vợ con. Chôn ở đất ông Trí Dũng, lúc ông ấy cấu sườn, ông ấy dọa... cải táng gấp thì khổ lắm.

Nhà sư thần sấu Trí Dũng như các nhà sư đang lên hôm nay, đi đâu là ngồi trên xế Mercedes, Peugeot 404, Corvaire có máy lạnh, ri đơ che kính hậu một cách hết sức nhà mùa. Ma Cao, nhà báo đang lên, ddech chịu nổi cảnh ăn diện của các nhà tu hành. Thấy ông sư hay ông cố đạo ngồi chính ỉnh trên xe hơi sang trọng, tài xế lái veo veo, Ma Cao đã chửi thề «m lên». Các nhà tu hành «chơi» sang thế, các ông xoa dịu nỗi đau khổ của chúng tôi, chúng tôi thấy đời nó chớ dễ quá. Yêu cầu các vị thượng tọa, đại đức, linh mục vất bỏ nó xe hơi dờ luyệt của quý vị đi. Quý vị nên sai những chiếc xe khiếm tốn một tí. Phật Thích Ca, Chúa Ki Tô sẽ đau khổ cùng tận nếu quý vị cứ khăng khăng đi xe Mercedes 220S «6 tô ma tích».

Nhà sư thần sấu Trí Dũng, người bị tướng Nguyễn Vị cho một phát «giăng long» chường suýt chết hồi cuối năm ngoái, có cái xế bốn bánh thơm phưng phức. Ma cạo đã say mê ngó cái xế của « thầy » và nỗi máu muốn đi tu. Đi tu « ngon » ghê. Đã chắc gì suốt đời «Đậu phụ tương tầu». Mà có xế dờ luyệt điện là suyá rồi. Lại cam sunkist, Ouspain, nho, táo Huế kỳ dớp rá rích. Sấm Cao Ly ngâm tung bưng. Nhà sư thần sấu Trí Dũng cao hứng đi giải... hòa. Ma Cao thừa biết. Tuy nhá sư phi thường Trí Quang k ông nói ra sự khinh miệt của ông nhưng lòng ông, ông đã khinh miệt nhà sư Trí Dũng. Với Trí Quang, người ta có thể ghét ông, cay cú ông, không chấp nhận quan diêm chính trị của ông song không ai dám khinh thường ông. Thích Trí Quang, một nhà sư cóc giống những nhà sư khác. Ông là thứ Tiểu sơn trắng sít, là người có học, là người hấp dẫn quần chúng nhất Giao chỉ. Nếu ông không đi tu, ông làm chính trị mà gặp thời, ông sẽ trở thànhтип lãnh tụ lý tưởng.

Điều làm cho Ma Cao nhà báo đang lên, la lung nhất là nhà sư Trí Quang không chấp nhận mọi sự rắc rối, búa tạ, đá tảng trong văn chương giao chỉ. Ma Cao đã được cái hân hạnh nói chuyện văn nghệ với nhà sư Trí Quang. Ông bảo ông không khoái nỗi văn hào khêu mặt trời. Theo ông, văn chương Việt Nam tự ngàn xưa vốn đã trong sáng mà vẫn thâm trầm, sâu sắc. Không cần phải chờ mọi sự rắc rối vào văn chương. Giá nhà sư Trí Quang quan niệm cuộc đời tu hành của ông như ông

quan niệm về văn chương Việt Nam thì dầu đến nỗi có ngày nay, có độc trên ghế đá công viên, nhìn lá vàng trải mầu thê lương lên cuộc đấu tranh cuối mùa của mình.

Ma Cao, bỗng dưng, thương nhà sư phi thường Thích Trí Quang vô cùng. Nó muốn có một lối thoát danh dự để nhà sư Trí Quang trở về chùa Từ Đàm, san định lại kinh kệ, lo chuyện văn hóa cho dân tộc thì đẹp biết bao. Khốn nỗi, Ma Cao chỉ là một nhà báo, một nhà báo dù đang lên cũng vẫn bị cho ăn dũi cui và quôi chạy có cớ. Nhà báo ddech ra cái chớ gì ở đất Giao Chỉ này. Muốn là cái gì, nó phải có quốc tịch Mỹ. Chẳng hạn, ông Brown, của UPI, bảo quân đội mình lười, ba mươi phần trăm thân Cộng, đánh đấm yếu nhưng bọn phận mình phải kính trọng và dãi ngộ ông Brown vào hàng đặc táo. Chẳng hạn, ông Everett G. Martin, ông ấy chửi cha mình nhưng bọn phận của mình chỉ xin...đối thoại với lời lẽ rất là tiêu nhược quốc nhận viện trợ Mỹ!

Nếu Ma cạo có thớ, một bài báo cỡ bài báo hạng bét của Martin dưng trên tuần báo Newsweek, nó đòi ông Johnson tìm một lối thoát danh dự cho nhà sư phi thường Thích Trí Quang, cam đoan, sẽ có lối thoát liền tù tì. Hỡi ơi, Ma cạo, nhà báo đang lên sinh nhằm xứ Giao chỉ, lo tránh dũi cui đã một phờ râu ông cụ, sức mấy lo lối thoát danh dự cho nhà sư Trí Quang. Nhưng nó thành tâm bày tỏ lòng thương mến nhà sư Trí Quang ở đây.

Ma cạo đã đứng thật lâu trên con ngõ vô nhà tướng Trần văn Đôn, nhìn mưa tàn nhẫn tạt vào mặt nhà sư Trí Quang. Cái dũ của Trí Quang bé nhỏ. Con người ông càng bé nhỏ trong mưa gió phũ phàng. Rồi nắng vũ phu dốt sạm da «L'homme qui fait trembler l'Amérique». Ma Cao muốn rút nước mắt, sót đau cho một con người. Và nó đã rút nước mắt thật lực khi ngó nhà sư phi thường rời ghế đá công viên đi tìm con đường giải thoát...nước dái!

Và mỗi lần ông Trí Quang «đi đợ», các nhà phú lýt có bọn phận cạnh chừng ráo riết hơn. Ma Cao cũng toan phỉ cười cái cảnh đại đức Suzuki cầm cờ đi thăm nhà sư Trí Quang. Trông nó hề quá, nó giống tướng Quang Lạc quá. Phật giáo chúng ta có nhiều xen điều ghê. Hóa cho nên chúng ta mời chia phe uyến nhau, chửi nhau, tố nhau. Ngôi nhà Phật giáo, sau màn bài kịch này, sẽ đi về đâu, hỏi các thầy cao cả, kính yêu của chúng con!

(Xem tiếp trang 6)

Trụ Sinh bắt buộc phải lưu nhiệm cấp mắt hơi lâu ở gấu váy mini. Chàng làm bảm :

— Gớm mới mấy tháng nay mà sao dũi nó tròn, chân nó trắng nõn nà đèn là thích mắt!

Thieu phụ xuống xe. Nàng đèn cạnh Trụ Sinh Bàn tay đeo gang trắng vịn lên vai chàng. Trụ Sinh bỗng rung rời, dề mê, rún tý. Nàng nói :

— Em mới ở nhà anh về.

Cái chữ nhà nàng nói làm cho Trụ Sinh phát ngượng. Nhà với cửa cái mớ gì. Nó chỉ là một căn gác thuê trong ngõ hẻm. Mỗi bước chân đi, sàn gỗ rung rinh, lan can nhún nhẩy, không biết sẽ sập lấu bắt đặc kỳ từ lúc nào...

Nàng tiếp, giọng nói nửa nững nịu oán hờn, nửa gạ nhau vào xiếc :

— Bà chủ nhà bảo rằng anh chắc đi nhậu rồi. Nàng ngừng lên, bàn tay nàng đi vào trán Trụ Sinh. May mà anh đèn em đây. Không thì anh chêt.

Trụ Sinh lại tê mê rún tý. Những lúc cảm khái, bao giờ Trụ Sinh cũng hay văn chương lai láng ra móm. Chàng nhỏ nhẹ, cố dõ cho giọng nói du dương nặng chât tao đàn :

— Được chêt vì em anh cũng thỏa lòng.

Nàng cười. Gớm! Nụ cười trông như một trái nho tươi :

— Lúc ra đầu ngõ em gặp anh Thanh. Anh ấy vừa in xong cuốn sách, anh ấy tặng cho một cuốn. Đẹp ghê cơ.

Trụ Sinh bắt đầu cay cú :

— Thanh hả! Nhà văn Thanh Tao ý hả. Cái thằng ấy mà văn mới chương gì. Đi sửa xe đạp không đi, lại cứ nhất định làm văn làm báo! Thề sách đâu? — Giọng chàng trở nên mai mỉa — Có đem sách về bày trong tủ kính hay không? Để ở ngoài kiển nó tha đi mất đây...

Nàng rút trong cái bóp ra một cuốn sách mỏng tanh. Trụ Sinh khinh bỉ nhặt lên coi :

— Thơ! Mẹ cha ơi nó lại làm thơ nữa cơ à! Gớm! Chả trách Đinh Hùng mặt sớm.

— Sao hả anh? Thơ anh ấy không hay à?

— Hay chứ sao lại không hay. Thơ của nhà văn Thanh Tao thì... nhất! Thơ kẹo mút mà lại...

— Thơ kẹo mút là gì cơ?

— Là thơ đề cho đàn bà con gái đọc tráng miệng sau những bữa ăn no. Những bữa không eòn biêt đết xe bằng cái món gì cho lạ miệng, thơm móm!

Nàng bắt đầu thông minh, nàng hơi biau môi dề nói với Trụ Sinh rằng :

— Anh thì chỉ hay ghen ghét với người ta...

Nói xong nàng quay lưng vào mặt Trụ Sinh gọi công ơ ới.

Từ trên lồi đi trái sỏi. Một bà cụ già phong

lưu đạo cốt bước ra. Chỉ thoáng trông cũng biêt rằng bà cụ là dầy tớ nhà giàu.

Cặp gang tay trắng của nàng đã được lột ra, mườì cái móng tay tô son đỏ chót dờ lên vuốt tóc. Mớ tóc óng mượt như vừa rút ra từ máy sấy của một mỹ viện nhà giàu.

Nàng bước vào. Trụ Sinh tán mẩn đi theo, bồn cái dề giầy nghiền trên mặt sỏi rào rào,

Đèn phòng khách. Nàng chỉ cái ghe sa lông to như một cái ca nô :

— Anh ngồi chơi. Anh uống rượu gì?

— Rượu... vang đi!

Nói xong, nhà báo Trụ Sinh ngượng quá. Từ bé đến giờ, có đi uống rượu là toàn phải uống bia bằm ba, sang lắm thì đi ăn cơm tây, gọi dên rượu vang là kiệt lực chi tiền.

Nàng — quá nhiên — kinh hoàng :

— Ơ! Giờ này sao anh lại uống rượu vang!

— À... nhà báo gãi gáy, tại vì anh yêu gan. Gan yếu ghê lắm. Sợ uống rượu mạnh nó nứt toác ra mặt

— Thề thì anh uống cam vắt ná.

— Thì cam vắt.

Nàng mở tủ lạnh. Trụ Sinh nhìn vào hoa cả mắt. Cứ y như là tiệm bán thực phẩm và trái cây. Thứ nào cũng xếp lên cao có ngọn.

Trong khi ngồi chờ nàng làm cho chàng ly cam vắt. Trụ sinh ngá đầu vào lưng ghê mơ màng...

Ngày xưa, trong một ngõ hẻm nghèo nàn. Thứ ngõ hẻm dầy đàn bà chửa và đàn ông cỡi trần, quanh năm tứ thời bát tiêt đều mặc quần dũi xế rồn...

(Xem tiếp trang 6)

CÀ KÊ DÊ NGÔNG

CÁI Bang được chia làm hai phái, phái áo sạch và phái áo bẩn. Mấy cái thằng viết lách xứ Giao Chỉ cũng chia làm hai phái: những thằng viết văn và những thằng viết báo.

Cách đây vài ba năm thì có một sự chia rẽ trầm trọng giữa hai phái. Những thằng viết văn thì chê những thằng viết báo không biết viết, đếch thềm giao du. Những thằng viết báo thì chê những thằng viết văn, rách như cái mền, cũng đếch thềm rú đi ăn chè, uống rượu. Nhưng bây giờ thì hai phái đã đoàn kết làm rồi. Vì rằng, những thằng viết văn dối quá, cũng đành phải đi viết báo. Còn những thằng viết báo, mỗi khi thiếu người viết trên trong, cũng đành múa bút viết văn. Thành ra chó và mèo làm công tác lẫn lộn. Chó cũng có thể bắt chuột và mèo cũng có thể ăn cứt.

Muốn viết chuyện cà kê, dê ngông, không phải là dễ. Phải có nhiều thì giờ lui tới các đàm trường. Khoảng từ mười giờ sáng trở đi, nếu là cà ở các quán cóc trước các tòa soạn đều thấy một lũ người nửa người nửa ngòm, ngồi đầu lảo. Cứng nó nói rất nhiều chuyện, thật đúng là cà kê dê ngông. Đôi khi lại còn làm thơ... Thơ của chúng nó mà đọc lên, có thể làm cho các em me Mèo phải dẽ mặt, làm cho các bà thủ tiết thờ chồng đã ba mươi năm, đêm năm phải năm mơ thấy chàng Lao Ái. Ngày nào cũng có chuyện kể, bởi vậy kệp trách cái mục cà kê, dê ngông này không bao giờ bị tảo bón dẽ tài.

Buổi sáng ngày hôm nay, cũng như mọi sáng, lũ đảng viên đơng ươi lại thấy kéo sang bàn uống nước ngồi đầu óc. Quán nước này ở trước tòa soạn báo SỐNG của ông Chu TỬ.

Mở đầu câu chuyện là tiếng nói của Loan mắt nhung:

— Tao tiếc quá, chúng mày ạ!..

Cả bọn nhâu nhâu lên hỏi:

— Tiếc cái gì?... Mới đánh rơi đồng bạc các xuống lỗ cống?...

— Đâu có!.. Hôm qua, em đến nhà tao. Nhà rất vắng người chỉ có một mình tao với em. Ấy thế mà lúc em ra về vẫn không khác gì lúc em tới, chẳng mất mát cái mẹ gì cả. Cứng mày bảo như vậy thì có đáng tiếc hay không?

Vài thằng xuýt xoa như ăn phải ớt. Vài thằng văng tục, xô tiếng Địch tùm lùm. Gã thâm nội trầm ngâm, nhớ dần kèn đường Nguyễn Thiện Thuật Đờ gần Ti vi, gặt gù cái đầu, rung đùi làm mặt đất chỗ đó rập rình lên xuống, ngâm hai câu thơ:

« Nam đào nữ phòng, nam tắc loạn

« Nữ đào nam phòng... « thạch bất truy » ».

Ma Cạo hỏi:

— « Thạch bất truy » là cái củ kiệu gì?

Đờ gần Ti vi bèn giảng nghĩa:

— « Thạch bất truy » là... đá chớ theo. Đá chớ theo, nói lái lại là đ... chớ tha.

— Văn chương của ông khó bỏ mẹ đi ấy.

Đờ gần Ti vi biểu diễn một bộ mặt giận dỗi:

— Ông là thằng viết văn chứ cóc phải thằng viết báo..

Hổ chia rẽ vừa bị Đờ gần Ti vi cào cào lên đã bị thiên hạ đổ xô vào lấp lầy, lấp dẽ. Kết quả là hai phái viết văn và viết báo lại dẽ huề ngồi uống la de, kể chuyện cà kê dê ngông, thỉnh thoảng, chạy như bay tới một gốc cây, kéo lên, kéo xuống, kéo ra, kéo vào, rồi lại trở lại mặt hí hửng, tiếp tục uống la de nữa.

Cả lũ lại bàn đến chuyện văn học, nghệ thuật. Câu chuyện lại bắt đầu bằng chuyện sân khấu. Ma Cạo xoa đầu:

— Chúng nó dựng kịch, chúng mày ạ!..

— Định diễn cái vở gì?

Ma Cạo thở dài:

— « Người đánh mười cối »!

Nhiều thằng thấy cái thành tích đáng kể ấy thì so vai, rụt cổ, lè lưỡi ra. Những thằng viết văn, viết báo hay uống la de, vốn dĩ yếu thân. Đánh được mười cối, quả thật là một thành tích đáng suy tôn. Nhưng theo lời thằng Ma Cạo thì vở kịch ấy lại thất bại mới đau chứ. Hôm khai diễn, số khán giả ít hơn buổi diễn tập. Nhìn rạp Thống Nhất thấy lạnh lùng, có đơn, buồn tẻ.

Ma Cạo thở dài:

— Tao đã khuyên thằng công cán. Bấy giờ đường lối văn nghệ cũng như võ học, phải hướng về mục tiêu bảo vệ dân tộc. Bên võ, nền võ học dân tộc đã được bảo vệ, chứng cứ là một thế võ dân tộc đã được phổ biến ở mọi giới..

Cả bọn cùng hỏi:

— Thế võ gì vậy mày?...

— Thế võ ấy mà chúng mày không biết à? Đó là cái thế... bốp dẽ mà tờ sư là chú Tư Cầu.

— Thôi, trở lại chuyện kịch đi!

Ma Cạo lại tiếp tục:

— Tao khuyên nó nên lấy ca dao làm ý, rồi theo ca dao mà viết thành kịch đề diễn. Đẹp nhất là lấy bài ca dao « em đi hái chè ». Nó nghe lời khuyên của tao đã viết vở kịch « em đi hái chè », đã được một em ca sĩ thom lăm dỗi đóng vai chính. Có thằng nào muốn đóng vai gì không?

Gã thâm chồm lên:

— Cho tao đóng vai thằng phải gió.

Loan mắt nhung quát:

— Vai đó của tao.

Đờ Dai thốt tở:

— Mày dành vai đó cho tao nhé!

Đờ gần Ti vi rung đùi:

— Không thằng nào dãnh lại được với ông.

Chúng nó tranh nhau ghé quá thì ra bài ca dao ấy nó như thế này:

« Hôm qua em đi hái chè,

« Gặp thằng phải gió, nó dẽ em ra.

« Em van, em lạy, nó cũng chẳng tha... »

Bên kia đường có tiếng đàn bà gọi ời ời. « Một đàn vợ văn nghệ sĩ trảy đi kiếm chồng ». Cả bọn cúp tai giải án. Thì ra cả lũ đều... sợ vợ.

KỶ SAU: HAI THẮNG SAY HỦ TÍU

Tương thuật một vụ dấm đá giữa nhà báo Văn Học và nhà thơ Tô Tĩnh. Cam đoan phía một trăm phần trăm.

ĐÊ HỨC CÀN

(Còn nữa)

ĐỢI CÔ NƯƠNG

(Tiếp theo trang 5)

Nàng ở đây, tên nàng là Cái Tơ đi ở thuê cho căn nhà Trụ Sinh ở trọ. Chàng ở trên lầu. Ăn cơm tiệm, ngủ ghé vải và có một hai bộ quần áo cò mồi dẽ giang hồ mãi võ.

Những ngày ấy tờ báo sắp đi doong. Mỗi ngày bán ra chưa đầy ngàn số.

Từ Sinh đợi ghé gồm, đợi lấy lừng. Cứ định mở mêm hỏi tiền lương thì ông chủ báo vừa lau mồ hôi vừa tá oán:

— Mối lại phải đón xe buýt đi làm! Đong gồm.

Trong những ngày mà cuộc đời tâm tởi thể, nàng Cái Tơ vẫn không chê chàng Nàng vẫn hằng say, cung cấp cho chàng cả phòng giặt và thuốc đánh răng. Xuân thu nhị kỳ có vài bao thuốc lá,

Chàng có bạn bè, cứ việc kéo nhau ra tiệm cà phê đầu hẻm. Cứ tự do dân chủ uống biền bồng cuối tháng nàng lãnh lương sẽ cương quyết, hung hăng ra thanh toán.

Cảm khái vì tình yêu văn nghệ sỹ; Trụ Sinh đã một lần định bụng cưới nàng. Nhưng rồi chàng hốt hoảng thôi ngay Xung quanh chàng, con gái nhà giàu nhiều quá. Có nào cũng bảo thích văn nghệ sỹ. Trụ sinh say với cái mộng lấy vợ dốt tiến. Chàng không thể yêu nàng vì nàng rách quá.

Nhưng rồi vật đổi sao dời. Nàng nghĩ việc đi làm cho Mỹ. Nghe đâu nàng cũng đi ở, nhưng ở với một gia đình người Mỹ thượng lưu. Nhiệm vụ thiêng liêng của nàng là mỗi chiều tắm rửa cho hai con chó dốt nó đi chơi. Tiễn mua thịt bò cho chó chủ cảm không cho nàng ăn bớt..

(Còn Nữa)

ĐI TÀU SUỐT

(Tiếp theo trang 5)

Ma Cạo « ăn cơm tháng » ở ngõ nhà tướng Đôn lãnh tự liên danh Nông Công Binh vừa dũ: cứ về vãng vào thưoag viện, dẽ kiến tài liệu viết sống sượng. Trong đầu óc đặc sệt chất lảo lếu của nó, nó đã phác họa ra một chuyến tàu. Ma Cạo tin chắc, các thầy sẽ đi tàu suốt. Sẽ đi tàu suốt vì lực lượng các thầy phân hóa. Vì các thầy dãnh lẫn nhau, khinh miệt nhau thì dỗi thù của các thầy dẫu có ngăn các thầy.

Chuyến tàu suốt oan nghiệt mà Ma Cạo, nhà báo đang lên; tính cho nó khởi hành từ chỗ ngồi « tuyệt khâu, tuyệt thực » của nhĩ sư pui thường Trí Quang thì sự lạ xảy ra. Đó là cuộc viếng thăm ăn uống của nhà lãn chính trị Khở Nguu, tiếng... phỏng sự gọi rằng chính khứa Khở Nguu. Cảnh khứa Khở Nguu, con trâu già vô tích sự, vừa thất cơ lợ vận chuyển mưu toan trở thành cha già dân tộc, vừa tuyệt vọng cú hủy bỏ cuộc bầu cử 3-9 xuất hiện ở vườn cây sao làm gì đây?

Thế mới biết chính trị thật rắc rối, khó hiểu, từ mù, mặc dù, cái thứ chính trị củ lãn của cụ via Khở Nguu. Nhà báo Ma Cạo vội vàng giằng xếp chuyến tàu suốt của mình. Toa thượng hạng dành riêng cho các nhà sư tranh đấu. Toa hạng nhất là toa của quý dẳng tông phó hạt Khở Nguu, Phan Đổm, Giao Du, Chiêu Số, Hồi Ký, Răng vàng, Kinh Liễu, Định Mệnh, Khanh Tướng, Lý Sự, Đường Hiệp Hòa, Bồng Chuyền Lãm Quất, Cầu Choán, Phạm Phong, Xinh Coóc Lý, Ông già gân, Thọ Trường, tiền Đong. Toa hạng nhì là toa của các liên danh thưoag viện ô tô bưng. Toa hạng ba là toa của các ông hạ viện thiếu phúc đức. Toa hạng bét dành cho súc vật và những thằng đi doong thưoag viên lại vác mặt ra hạ viện nhưng vẫn bị gậy.

Đi Tàu Suốt như thế mới gọi là dảo dẫu. Từ số sau sẽ ly kỳ, rùng rợn. Nhà lãn chính trị Khở Nguu ra sao? Các chính khứa Giao Chỉ chửi nhau như chó thể nào? Bọn đầu trâu mặt ngựa, bọn dểu dỏm của hậu, bọn dểu dỏm thời cuộc sẽ nhẩy tàu, đi về lậu trên chuyến tàu suốt bằng cách nào, đón dục Tàu Suốt từ số sau. Cam đoan sẽ khoái tí, hà hề khi nghe Ma Cạo, nhà báo đang lên, réo tên từng dũ, dảo cha bĩ ông chúng nó ra dẽ chửi, dẽ nhổ dờm rãi vào mặt chúng nó.

(Còn nữa)

THƯ GỬI CỤ TÂY GIÀ DE GAULLE

Giao Chỉ le 14 — óc tốp —
Đinh Mùi

Kính cụ.

Chúng cháu là dân xứ Giao Chỉ, xin gửi tới cụ muôn vàn lời ái phục thăm thiết nồng nàn (từ ngữ thăm thiết nồng nàn là cháu «phi lu» của ông thối sáo Thâm Thúy Hằng). Chứ g cháu xin nói ngay là sau vụ Quebec, chúng cháu phục cụ lắm.

Dân Giao Chỉ chúng cháu biết rõ từ khuya rằng mẫu quốc Đại Pháp rất thêm thuộc địa. Nhưng chế độ thuộc địa đã có chung từ lâu lắm rồi. Hiện giờ nước Đại Pháp dưới quyền lãnh đạo của cụ, chỉ còn vài ba xứ «chó ăn đá, gà ăn muối» như Nouvelle Calédonie với vài cây cao su hế sủi vất, đảo Tahiti với đám dân chỉ thích hưởng lạc về đêm. Cái Bộ thuộc địa của cụ đã phải «đứt xít» vì lẽ việc làm, từ ông Bộ Trưởng đến bác «lãng tống» chỉ còn ngồi chơi xơi nước.

Ngày cụ sang Gia nã đại,

thăm dân cho biết sự tình, người ta đã dùng lễ nghi quân cách đến tiếp cụ hơi kỹ. Rồi cụ ngược đường lên phương Bắc, tới tỉnh Quebec, giữa đêm đông một lũ người nổi loạn, cụ đã hô hào: «Nước Quebec của người Quebec».

Ông Thủ Tướng Gia nã đại đã nổi giận một cách chân chính. Đến «nước người ta» mà xúi «dân người ta» nổi loạn thì cụ không đáng được tiếp đón bằng lễ nghi quân cách, mà cụ chỉ đáng được tiếp bằng một thể vô «hương hậu thí cò, nhận lạc, bình sa». (Cụ muốn biết thế vô để như thế nào xin cụ tới hỏi Lệnh Hồ Xung ngoài Hải Thủy).

Riêng chúng cháu, chúng cháu biết cụ lâu cá lắm. Nhưng cái lỗi của cụ chỉ là cái lỗi cố vật, một thứ khôn ngoan của cái bang bốn tít. Ai thì cũng biết rằng dân tỉnh Quebec là dân Gia nã đại gốc Pháp. Đã từ lâu, tiếng Pháp là ngôn ngữ chính của tỉnh này. Nhưng mới

đây, Gia nã đại muốn thống nhất ngôn ngữ, dùng tiếng Anh làm ngôn ngữ chính. Hãy nói tiếng nói của người da trắng. Câu đó đã được phổ biến khắp nước Gia nã đại. Khi có một người dân nào nói tiếng Pháp, liền bị kẻ ngay cái tù đứng vào miệng: please speak white. Bởi vậy, dân tỉnh Quebec ben có một sự bất mãn và bèn nổi loạn.

Cụ đã lợi dụng cái chuyện đó, chúng cháu biết như vậy. Cụ xúi dân Quebec nổi loạn đòi «nước Quebec của người Quebec». Mà người Quebec lại là người gốc Pháp. Như vậy, cụ đã áp dụng chiến thuật «bất chiến tự nhiên thành», không cần phải dùng đến binh lực, không tốn hao một xu công quỹ, nếu việc này thành công, cụ đã chiếm được đất ở mãi tận cái xứ Mỹ Châu. Cái đó cũng là một điều đáng hãnh diện lắm đấy chứ.

Cụ là nên cụ khôn. Chúng cháu dân xứ Giao Chỉ, đã gần cụ đến luôn một trăm năm, nên

chúng cháu biết rõ cụ lắm. Chúng cháu biết rõ nên chúng cháu đứng ngoài cười. Chẳng nào trong bọn chúng cháu mà không cười, chúng cháu cũng lấy ngón tay thọc lên: nó, bắt nó phải cười. Tiếng cười của chúng cháu át cả tiếng súng đại bác «tối» nhau ở trận Côn Tiên.

Nhưng rồi chúng cháu phải vội hăm thẳng ngay cái cụ cười lại. Cụ quá lắm rồi. Việc cụ xúi «dân người ta» nổi loạn, chúng cháu mặc kệ cụ, nhưng xin cụ đừng dưng tội chúng cháu. Vì chúng cháu còn trẻ, còn hàng lắm, chúng cháu dèch sợ Tây, dù Tây mắt xanh, mũi lõ, ít vuốt.

Cụ đã xúi chính quyền tỉnh Quebec, mời ba cái đứa sinh viên «giải phóng miền Nam», tới diễn thuyết ở các trường Đại học. Cụ muốn phá thói Mỹ châu bằng cách giúp tội «giải phóng miền Nam» có một tiếng nói, có một tiếng là «có ta đây» khi ngoài

sân khấu vang tiếng gọi «bó ba quân».

Diễn thuyết ở Quebec chán, ba cái đứa đó lại còn xuống Montréal, ba hoa xích thố, đem cái giọng Việt ra để «sinh viên vận». Chắc cụ đã biết chuyện gì xảy ra rồi. Hơn ba chục sinh viên ở Ecole Polytechnique de Montréal đã cho ba cái đứa khôn nạn đó một bài học bằng chân bàn, chân ghế. Không phải chúng nó đập mấy thằng giải phóng miền Nam đâu, cụ ạ. Nó đập lên đầu cụ đó Đạp cả lên đầu già Hồ và Nguyễn hữu Thọ. Như thế thì có đau đớn cho cụ không? Bây giờ nghĩ lại, chúng cháu lại thấy thương cụ.

Tôi bây giờ cụ nữa cạnh cụ bà, cụ nghĩ ra một cái trò gì khác nữa đi. Chúng cháu đang chờ cụ diễn trò gì hay hay để cười từ lâu, chúng cháu, dân Giao Chỉ đã khóc nhiều rồi.

Kính,

DƯƠNG HÙNG CƯỜNG

NHỜI TUYÊN CHIẾN

(Tiếp theo trang 1)

— Cầm tờ báo mỏng manh trên tay, bạn đọc đã dư biết nó «yếu» hình thức. Vì chúng tôi nghèo Con cá sống vì nước, chúng tôi sống vì bạn đọc. Bạn hãy tội nghiệp chúng tôi, mua thật hung, cổ động thật dữ dội, ac ôn giùm CON ONG. Hễ gặp kẻ muốn giết chúng tôi là bọn mướn và cho mướn CON ONG, bạn hãy đánh vỡ mặt chúng nó đi. Bạn đọc hãy nuôi nấng chúng tôi khỏe mạnh để chúng tôi đủ ký lô thoi nhau với kẻ thù dân tộc ta. CON ONG không phải của riêng chúng tôi, nó là của chúng ta. Muốn nó tồn tại hình thức, phong phú nội dung, phùng phục lứa đấu tranh tàn sát bọn tham quan ô lại, bọn sâu dân một nước, bạn đọc đừng bỏ rơi chúng tôi. Hãy tiếp lửa cho chúng tôi, hãy thúc dục chúng tôi can đảm trong trận giặc diệt thối nát, tham nhũng, wơn hèn và tìm một chỗ đứng xứng đáng cho dân tộc dưới ánh mặt trời.

Với bọn sâu dân một nước, thái thú, thái sử mới ở Giao Chỉ, bọn chính khứa đề tiện, bọn chui công hậu, điều đóm, bọn đầu thầu chống Cộng, chính trường, bọn quan liêu cai trị, đây là nhời tuyên chiến duy nhất Trái mìn căm phẫn đã gài ngay chỗ ngồi của các người. CON ONG chủ chiến và phải chiến thắng các người chứ không hòa hoãn với các người. Hòa hoãn với các người sẽ khốn nạn, vô liêm sỉ như các người.

CON ONG

NGHỊ ĐỤC, NGHỊ CÀI

(Tiếp theo trang 3)

Nhị Kiều thì phải sủi... trãi cơ. Em bảo trước khi «ra» em đã tới hỏi «pe ro» Trần Đức Huynh xem «ra» có một không. Rồi em mới chịu «ra».

Cô Thập Thành xuống một nốt đàn trầm:

— Chung quy chỉ tại bà Nguyễn Phước Đại. Cái hiện tượng đồn bà muốn thành nghị cá, xung phong «ra» tùm lum là do bà chị Đại. Ai bảo bà chị Đại kêu có đơn. Bà chị kêu có đơn nên «phứn» Giao Chỉ gắng sức vào nghị trường, gắng sức chịu đau đớn đề vào được, đáng bà chị Đại hết cô đơn dĩ mà...

Chủ nhiệm Chân Kinh bắt đầu kính phục người đàn bà mà văn học sử Giao Chỉ tặng cái chức trang quốc mẫu Giao Chỉ. Ông ta mỉm cười:

— Chị hiền rộng quá.

Cô Thập Thành khiêm tốn:

— Tại vì tôi nuôi quân sự Phải Gió. Tôi không đặng ý với anh, cho rằng, chó ngáp phải ruồi ta đặc cừ. Ta sẽ đặc cừ đường đường chính chính. Số phỉ của ta sẽ vô địch như liên danh Nông Công Bình của nhà tướng đẹp trai Trần Văn Đôn. Tôi có hậu thuẫn rất lớn lao. Đó là lực lượng diêm, me Mèo và chị em xi nách ba. Người Mèo ủng hộ ai là kẻ đó khỏe. «mãng giê mo». Chị em me Mèo đã vận động chồng Mèo của các chị em để chồng các chị em ủng hộ tôi. Chưa biết chừng, bản báo cáo về tôi đã ở trên «bua rô» của ông toàn quyền Bun Ke. Tôi chủ trương thân Mèo, thân Úc, thân Đại Hàn, thân Phi Luật Tân, thân Thái Lan. Lập trường của tôi là «tứ hải giai huynh đệ». Sư bố đứa nào chống Mèo.

(Kỳ sau tiếp)

NHÂN TIN

Anh ĐOÀN THANH LIÊM (Quận 6).— Anh ứng cử, tôi xin ủng hộ hết mình. miễn là lúc nào cũng phải nhớ cùng anh em đi đào kinh, vét mương, xây cầu cho đồng bào như trước. Vùng tôi ở thuộc loại Cái Bang nhất quận 6, mùa mưa ngập lụt khổ quá, đang chờ các anh đấy, sẽ tâm sự với anh trong mục «Đổi thoại với người sạch». Thân mến

BẢNG PHI

TUẦN BÁO CON ONG GIỚI THIỂU

VỚI ĐỒNG BÀO QUÂN I, II, III

Ứng Cử Viên Hạ - Nghị - Viên

ĐẶNG V. NHÂM

Dấu hiệu «TRÁI TIM và CÂY VIẾT»

CHUYẾN BAY MỖI TUẦN

Đi BANGKOK

(Thành phố có nhiều chùa tráng lệ và chợ nổi lạ nhất Thế giới)

Mỗi Thứ Ba 09 giờ 45 **Bảng DC-6B**
 Mỗi Thứ Năm và Thứ Sáu 12 giờ
 Mỗi Chúa Nhật 14 giờ

bảng **Caramelle**
PHẦN LỰC CƠ TRÁNG LỆ NHẤT THẾ GIỚI
 * NHANH - CHÓNG
 * ÊM - AN
 * TIỆN - NGHI

Xin hỏi chi tiết và lấy vé nơi các Hãng Du lịch hãy

VIỆT NAM HÀNG KHÔNG
 HỒ CHÍ MINH SAIGON ĐĐT 91.624, 91.625, 91.626

ĐỒNG BẢO CỬ TRI ĐƠN VỊ II SAIGON
HÃY ĐÒN PHÉU CHO KỸ SƯ :

CAO ĐỨC TUYÊN

78

NGƯỜI XÂY NHÀ

CON ONG BAO ĐẢM THANH NIÊN
 CAO ĐẮC TUYÊN LÀ NGƯỜI SẠCH SẼ,
 NGUYỄN VÌ ĐỒNG BẢO MÀ
 TRANH ĐẤU.

Uốn tóc Chú ý!!

(Có máy phát điện riêng)

Nghệ thuật tuyệt mỹ của nghề uốn tóc là : 1) Biến chế lông tóc làn tóc thành nhiều màu sắc, 2) Cắt tỉa nơon tóc bằng dao, 3) Chải kiểu tùy theo màu trong tạp chí Tây phương (có hàng trăm màu để lựa). Do bà Thúy Ái chuyên viên hữu hạng đã nhiều năm thực tập tại Pháp đảm nhận. Đang được tín nhiệm trong giới phụ nữ Việt và ngoại quốc ở Saigon. Lành sữa những làn tóc bị hư hoặc cháy. Có máy tự động báo cho biết khi làn tóc đủ sức nóng. Dùng toàn mỹ phẩm của Pháp, Mỹ (có thuốc và keo xịt bán). Địa điểm thanh lịch. Giá Đại chúng. 2 A đường Cao Thắng (gần đường Hồng thập Tự.) Thứ Bảy làm tới 10 giờ tối. Nghỉ ngày Chúa Nhật.

Té nhị sắc sảo xin dùng Nước hoa IMMORTEL N° vô địch quí phái, dùng cho tình yêu và giao thiệp; nhẹ nhàng quyến rũ hãy xịt IMMORTEL N° 888. Giá từ 400đ đến 600đ một hộp Xịt tối tân.

Có bán khắp tiệm Nước hoa lớn.

CON ONG

(tuần báo phóng sự đối lập ra rít)
 giấy phép số...

PHÁT HÀNH MỖI CHIỀU THỨ BẢY
Số ra mắt từ 14-10 đến 20-10-67

In tại nhà in riêng của **CON ONG**

101 Võ Tánh Sài Gòn Điện thoại 91.905

Tiền bạc để lên quân nhiệm NGUYỄN VĂN MINH
 Thư từ, bài vở đề tên chủ bút THƯƠNG SINH

Giấy phép số 3716/TBTTCH/BCI ngày 23-2-67

NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

DANH DÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIỄN DUYÊN

dự định điều động đến Saigon trong tuần lễ
 từ 7-10-67 đến 14-10-67

Số thứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thụ thác bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chú
1	ARROMHSAD	M. M.	Stic	Lịch trình	7-10-67	Cầu	
2	STEEL VENDOR	T. M.	Sovicotra	nt	nt	nt	
3	NIELS MARBSK	P. T. H.	Việt Nam	nt	10-10-67	nt	
4	KYOSHU MARU	H. N.	Stevedore	nt	nt	nt	
5	NAUSIGAL	C. R.	Stic	nt	nt	nt	
6	CHICOT	C. R.	Triệu tiết	nt	ni	nt	
7	VIBOINIA	Transocéan	U.T.Đ.	ut	11-10-67	nt	

Saigon, ngày 5 tháng 10 năm 1967

TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

5đ